

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

han ville fremkomme med i dag. Anklagen går altså ud på, at hr. Skovmand anklager ministrene for at udtale sig imod bedre vidende, og hr. Skovmand anklager embedsmændene i administrationen for at tilbageholde oplysninger for de danske vælgere, som ville få afgørende betydning for afstemningen. Det tør jo siges at være alvorlige anklager.

Vi har nu hørt det, hr. Skovmand kalder en dokumentation, og jeg skal gennemgå hvert af de punkter, hr. Skovmand har angivet som dokumentation.

Først vil jeg sige, at markedssekretariatet har i de seneste måneder afgivet mellem 8.000 og 10.000 sider materiale til befolkningen og til markedsudvalget. Det ville i øvrigt ud fra et almindeligt menneskeligt synspunkt være aldeles forbløffende, hvis der overhovedet ikke var den mindste fejl, når man afgiver 8.000-10.000 sider, og alligevel mener jeg, at de fejl, som hr. Skovmand møjsommeligt har prøvet at stable på benene, kun i et enkelt tilfælde har vist sig at være fejl — en fejl, som blev rettet hurtigt — i alle andre tilfælde viser det sig, at det er misforståelser eller misfortolkninger fra hr. Skovmands side, hvilket jeg synes er fantastisk, når man tænker på det arbejdspress, disse embedsmænd har været udsat for, når man tænker på, hvor fantastisk detaljeret man har spurgt fra modstanderside om en hel række ting, som for manges vedkommende må have særdeles perifer interesse, når man skal beslutte sig til, om man vil være medlem af fællesmarkedet.

Lad os tage de 5 punkter, som hr. Skovmand fremlagde som dokumentation. Det første gik ud på, at markedssekretariatet i pjece nr. 8 om de sociale problemer skulle have fremsat udtalelser, der medførte, at folk kunne føle, at de blev ført bag lyset. Det, hr. Skovmand citerede fra pjecen, siger udelukkende, at der — som vi har fremhævet det utallige gange, sidst i går fra denne talerstol — ikke er tale om nogen regler i fællesmarkedet, der medfører, at fordelingspolitik ikke er et nationalt anliggende. Det gentages i pjecen, og det er, hvad alle, der beskæftiger sig med denne sag, erkender er realiteten.

Endvidere står der, hvilket også er en

realitet, at i den diskussion, der nu er mellem de 6 medlemmer og de 4 ansøgende lande om, hvordan man skal arbejde videre inden for fællesmarkedet, er man enig om, at man skal arbejde med et tættere samarbejde på det valutariske område, og at især italienere har lagt vægt på, at så må man, når man skal gennemføre en sådan politik, også gøre den sociale fond større og søge at hjælpe de dårligst stillede i de dårligst stillede lande, hvad der altså ikke på nogen måde er truffet nogen afgørelser om, men hvad der i sig selv synes at være temmelig sympatisk.

Men det medfører ingenlunde, hr. Skovmand, at man kan påstå, at vi så går ind for at ophæve nogle af de sociale principper, vi har i dette land, eller at vi går ind for at ophæve bestemte bevillinger til sociale formål i dette land. Sagen er jo modsat den, som vi også har gjort opmærksom på utallige gange, at forudsætningen for, at vi kan yde bevillinger til sociale formål, er, at vores økonomi er i orden; og vores fremhæven — som hr. Skovmand altså stadig kalder trusler — gælder netop, at denne økonomi vil være dårligere i orden, hvis vi ikke blev medlem af fællesmarkedet.

Der var ikke i hr. Skovmands citat om dette emne én eneste konkret udtalelse, som hr. Skovmand kunne benævne som urigtig. Derfor kan det efter min opfattelse under ingen omstændigheder siges at falde ind under, hvad hr. Skovmand kalder at tale mod bedre vidende eller at forholde folk nogle oplysninger.

Hvad angår den anden dokumentation fra pjece nr. 12, som drejede sig om u-landshjælpen, hænger hr. Skovmand sig i, at man i markedssekretariatets pjece nr. 12 siger, at EF's toldkvoter er fastsat — og så kommer citatet —:

„... svarende til værdien af EF's nuværende import fra de begunstigede lande plus 5 pct. af EF's import fra alle andre lande af den pågældende vare.“

Nu siger hr. Skovmand, at det er urigtigt, for det er ikke den nuværende import, men det er et fuldt berettiget udtryk for, at man fastsatte disse toldkvoter på grundlag af de dengang foreliggende statistiske handelsestall, som vedrørte 1968. 1968 var basisåret, det har der aldrig været lagt skjul på, det var det år, hvorfra man havde statistikken,